

Հովհաննես Թումանյան

Աղթամարի կղզում

Սըրտիս խորքերեն,
Հովեն թե ծովեն
Մի ձեն եմ լրսում.
Ո՛նց է մի աղջիկ

Մեղմ ու հանդարտիկ
Անվերջ արտասովում:

Կոպիտ աշխարհ է,
Մարդը միշտ չար է,
Կյանք է կործանում,

Կյանքն էլ կործանված
Որ անցավ գնաց,
Էլ ետ չի դառնում...

Սըրտիս խորքերեն,
Հովեն թե ծովեն

Մի ձեն եմ լրսում.
Ո՛նց է մի աղջիկ
Մեղմ ու հանդարտիկ
Անվերջ արտասովում:

«Թամա՛ր... Ա՛խ, Թամա՛ր...»

Իգո՛ւր... ոչ մի բառ...

Չի պատասխանում:

Մերը որ կորավ,

Միրտը որ մեռավ,

Արցունքն է մնում...

Սըրտիս խորքերեն,

Հովեն թե ծովեն

Մի ձեն եմ լրսում.

Ո՛նց է մի աղջիկ

Մեղմ ու հանդարտիկ

Անվերջ արտասովում...

1915
